

baade i sine Beholdninger og ved at anvende Diskontonedssættelse og andre Midler, som jeg her ikke nærmere skal komme ind paa. I Nødsfald kan jo ogsaa den i Loven fastsatte Ventilkurs benyttes.

Man har frygtet for, at den nye Bundkurs skulde virke til at drive Kronen kraftigt op, og man har i saa Henseende henvist til, hvad der skete nogle Maaneder efter, at den sidste Bundkurs var fastsat. Det er nu rigtigt, at Lovgivningsmagtens gennem den gældende Valutalov udtalte Villie til at standse Kronens Fald har bidraget til at skabe den gunstigere Vurdering af Kronen, som jeg nævnte før, men til at drive Kursen op i de store Højder har den ikke været af nogen Virkning, det siger sig selv. Kronens Undervurdering og de naturlige Aarsager har skabt en bestemt Retningslinje, og den har Spekulationen fulgt, men noget saadant foreligger efter min Opfattelse aldeles ikke nu. De naturlige Aarsager, der har bidraget saa stærkt til at drive Kursen op, foreligger ikke mere, tværtimod kan der ventes nogen Reaktion, og der kan godt blive Brug for en vis Kraftanstrengelse for at holde den fastsatte Kurs. Noget lovende Felt for Spekulation er der under disse Forhold ikke, og det saa meget mindre, som det, af hvad jeg her har anført, fremgaar, at alle Faktorer vil sætte ind paa at holde Kursen og hindre større Svingninger ogsaa opad. Dertil kommer jo, at Minimumskursen er sat særdeles forsigtig, 2 Ø. under den Gennemsnitskurs, der har raadet i Maanederne September—Oktober, og henved 3 Ø. under den øjeblikkelige Kurs. Og dertil kommer endelig Ventilen: at Regeringen i Forening med Valutaudvalget, naar Omstændighederne maatte nøde dertil, kan give Tilladelse til, at Minimumskursen bringes ned til 85³/₄.

Man kunde saa spørge: Hvorfor ikke fastsætte en Maksimumskurs? Jeg vil dertil svare, at naar det ikke er sket i dette Lovforslag, er Grunden den samme, som gjorde, at en saadan Maksimumskurs ikke fandtes i den gældende Lov, nemlig den, at Nationalbanken bestemt har erklæret ikke at kunne paatage sig en absolut Forpligtelse til at opretholde en saadan Kurs, det vil sige til at opkøbe alle de Dollars, som Spekulationen kunde tænkes at udbyde i Markedet her.

Man har saa talt om en midlertidig Guldindløselighed ved ca. 90 med Forbehold af senere Stigning opad indtil Guldpariteteten. Dette kan efter min Mening ikke gøres, naar Afstanden er saa stor

som nu mellem det indre Prisniveau og Kronens internationale Kurs, thi saa længe denne Afstand er saa stor, som den er nu, vil Guldet have mindre Købeevne, det vil sige være mindre værd her i Landet end i Udlandet, og som Følge deraf vil det utvivlsomt vandre ud. Erkendelsen heraf er ogsaa Grunden til det, vi ser, naar vi betragter Valutaspørgsmaalets Udvikling i de senere Aar i andre Lande, Grunden til, at i de Lande, der har indført Guldindløseligheden, er denne først kommet en lang Tid efter, at Papirmønten er naaet omtrent i Pari, saa lang Tid efter, at Værdien indad og udad har kunnet tilpasse sig efter hinanden. Vi har efter min Mening i de Bestemmelser, som Valutaudvalget er blevet enig med Regeringen om, gjort, hvad vi kunde, for i den givne Periode at sikre Stabiliteten, baade opad og nedad, og vi er af den Opfattelse, at en Minimumskurs var nødvendig for at sikre, saa vidt vore Evner gaar, mod det Fald af Kronen, som ellers ingenlunde vilde være udelukket.

I Valutaudvalgets Udtalelse i Juli Maaned opfordres Regeringen til under fortsat Forhandling med Nationalbanken og Valutaudvalget ikke blot at forberede en Forhøjelse af Minimumskursen, men ogsaa bl. a. at forberede en Fastlægning af vor Valutapolitikens videre Udvikling og Endemaal. Man har i Udvalget ikke ment, det var muligt allerede nu at fastlægge Stadierne paa Vejen til Endemaålet, men om, at selve dette Endemaal allerede nu burde fastlægges, og at dette Endemaal maatte være Guldparitet, derom har i hvert Fald 3 Partier været enige — idet jeg stadig tager det samme Forbehold som før, at der i alle Partier kan være Medlemmer, som personlig har en anden Opfattelse. Den højtærede Statsminister udtalte i Programtalen, den saakaldte Trontale: „Det er Hensigten at søge Lovgivningsmagtens Medvirkning til en Stabilisering af Kronens Værdi og til de Foranstaltninger, der kan være nødvendige under en fortsat Stigning til Kronens oprindelige Værdi.“ Dette viser jo, at Regeringen, og som jeg maa antage ogsaa dens Parti, har bundet sig til den Opfattelse, at Guldparitet er vor Valutapolitikens Endemaal, og fra socialdemokratisk Side har man under Finanslovbehandlingen bundet sig absolut til Regeringens Program i alle Enkeltheder. Der er heller ikke fra det radikale Partis Side under Finanslovbehandlingen taget nogen som helst Reservation overfor dette Punkt i